



Arrest

nr. 273 492 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 06 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten.

Op 17 oktober 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 januari 2020 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna CGVS) gehoord.

Op 13 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat dit verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is. Op 23 april 2020 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 5 augustus 2020 wordt de verzoekende partij opnieuw op het CGVS gehoord.

Op 16 juli 2021 beslist de commissaris-generaal dat dit verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is. Het betreft de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, Ali Mohamad, beschikt over de Syrische nationaliteit. U bent afkomstig van Afrin, dat gelegen is in de provincie Aleppo. U bent Koerd en soennitisch moslim. U ging zes jaar naar school en werkte samen met uw vader in de landbouw. Sinds een jaar bent u verloofd met EF. U heeft geen kinderen.

U stelt dat u het land verliet omdat u zich tijdens de oorlog mogelijks zou moeten aansluiten bij een van de gewapende partijen. U besloot Syrië te verlaten. Uw vingerafdrukken werden geregistreerd in Griekenland. U reisde verder en kwam aan in Duitsland, waar u volgens uw verklaringen verzocht om internationale bescherming op 8 november 2015. U verbleef in dat land van 2015 tot 2017. Uw verzoek werd echter geweigerd in mei 2017.

U reisde verder naar Denemarken, waar u verbleef van 2017 tot 2019, maar ook daar werd uw verzoek om internationale bescherming geweigerd in oktober 2019.

Vervolgens kwam u aan in België, waar u een verzoek indiende op 17 oktober 2019. Ter staving van uw asielerelaas legt u een document van een Immigratiedienst neer, een document van de Deense politie en de eerste bladzijde van uw paspoort.

Op 13 maart 2020 werd uw verzoek niet –ontvankelijk verklaard. Het CGVS trok deze beslissing in op 23 april 2020.

Een nieuw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS werd georganiseerd op 5 augustus 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U beschikt over een oogprothese, echter dient opgemerkt dat deze gedeeltelijk visuele handicap niet van dien aard is om de normale loop van het persoonlijk onderhoud aan te passen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn van de Duitse asielinstanties, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (zie administratief dossier).

Het CGVS stelt vast dat u dit gegeven noch aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch op de zetel van het CGVS kenbaar heeft gemaakt. Toch werd u daar expliciet gevraagd of u reeds eerder een verzoek had ingediend om internationale bescherming aan te vragen (zie vragenlijst DVZ punt 22). U antwoordde op die vraag dat u in Denemarken en Duitsland een verzoek had ingediend en vermeldde dat u in Griekenland uw vingerafdrukken had afgegeven (zie vragenlijst DVZ punt 22). Bij het CGVS stelde u, gevraagd naar de redenen waarop de negatieve beslissing van Denemarken gestoeld was, dat de Deense autoriteiten u meldden dat u in Griekenland vingerafdrukken had afgestaan (CGVS 1, p. 4). U voegde hieraan toe dat dit inderdaad het geval was, maar dat dit gold voor iedereen die Griekenland doorkruiste (CGVS 1, p. 4). Gevraagd of de negatieve beslissing dan enkel gebaseerd was op uw vingerafdrukken, stelt u dat de Deense autoriteiten verklaarden dat u een verblijfsvergunning had in Griekenland, maar u voegt meteen toe dat u hen vertelde dat dit niet het geval was (CGVS 1, p. 4).

Voor zover u aan de Belgische asielinstanties wil laten uitschijnen dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, namelijk uit uw verklaringen en de documentatie die het CGVS verkreeg naar aanleiding van uw verzoek in Duitsland, blijkt dat u hier wel degelijk weet van had. Volgens de informatie die Duitsland ter beschikking had, verzocht u in Griekenland

reeds om internationale bescherming op 31 december 2007 (zie administratief dossier). Volgens dezelfde informatie werd u eerst geweigerd, maar verkreeg u na een beroepsprocedure de vluchtelingenstatus op 11 mei 2015 (zie administratief dossier). Wanneer u met dit beschermingsstatuut in Griekenland geconfronteerd werd door de Duitse asielinstantie, bevestigde u dat u inderdaad in 2007 een asielaanvraag indiende, waarna u vervolgens zei dat u in 2015 een brief kreeg met de melding dat u in Griekenland bescherming had verkregen (zie administratief dossier).

Het CGVS stelt vast dat u tegenover de Belgische asielinstanties met geen woord rept over deze beschermingsstatus die u heeft in Griekenland, waarmee u niet tegemoet kwam aan hetgeen van u werd verwacht, namelijk de gehele waarheid te spreken over alle elementen die te maken hebben met uw identiteit, de feiten die u onderging in uw leven en de eventuele andere beschermingsstatuten die u verwierf in andere landen, teneinde het CGVS de kans te geven om een correcte inschatting te maken over uw nood aan bescherming. Dat u dit duidelijk allerminst gedaan heeft tijdens uw verklaringen bij DVZ én het CGVS, is een zwaarwichtige vaststelling.

U stelt dat Griekenland u zou gevraagd hebben om eerst een afspraak te maken bij een oogarts om uw beschermingsstatus te handhaven, waarna u naar Duitsland vertrok nog voordat die afspraak plaats had (zie administratief dossier). Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan het feit dat een EU-land de handhaving van een beschermingsstatuut zou koppelen aan een medisch consult en aldus uw aangehaalde reden voor het niet (meer) bezitten van de beschermingsstatus niet aannemelijk is.

Hierbij aansluitend dient nog opgemerkt te worden dat u ook over de vertrekdatum uit Syrië tegenover de Duitse asielinstanties allesbehalve gelijkaardige verklaringen aflegde in vergelijking met deze ten aanzien van de Belgische asieldiensten. In Duitsland stelde u dat u Griekenland binnentrad eind 2005 en vervolgens gedurende tien jaar in Griekenland verbleef (zie administratief dossier), terwijl u tegenover DVZ en tijdens het eerste onderhoud op het CGVS geheel in strijd hiermee aangeeft dat u Syrië verliet in november of december 2014 en vervolgens enkele maanden tot een jaar in Griekenland verbleef (zie verklaringen DVZ punt 31 en CGVS 1, p. 6). In het tweede onderhoud geeft u aanvankelijk ook aan dat u Syrië verliet in 2014 (CGVS 2, p. 3). Nadat u meegedeeld werd dat het CGVS zicht heeft op uw verklaringen ten aanzien van de Duitse autoriteiten bevestigt u dat het inderdaad 2005 was, maar voegt u hier onmiddellijk aan toe dat u terugkeerde naar Syrië in 2010 en er bleef tot 2014 (CGVS 2, p. 4). Dit staat dan weer compleet haaks op uw verklaringen tegenover DVZ waarin u meer bepaald liet optekenen dat u van uw geboorte tot 2014 in Aleppo woonde en van 2015 tot 2017 in Griekenland (zie verklaringen DVZ punt 10). Dat er overigens totaal geen Syrische inreisstempel te bespeuren valt van het jaar 2010 in het paspoort dat werd ingehouden door de Duitse autoriteiten en waarvan een kopie aan dit dossier werd toegevoegd, doet uw geloofwaardigheid verder wankelen (zie administratief dossier). Nochtans was uw paspoort geldig van 24/08/2005 tot 23/08/2011 (zie administratief dossier). Het CGVS stelt vast dat er enkel een stempel te bespeuren valt gedateerd in het jaar 2005 (zie administratief dossier). Het paspoort ondersteunt bijgevolg allerminst uw verklaringen met betrekking tot een terugkeer naar Syrië in 2010.

Dat u ook over uw vertrek uit uw land van herkomst en uw verblijfsplaatsen geen coherente verklaringen aflegt tijdens persoonlijke onderhouds in verschillende EU-landen, én duidelijk aangeeft dat u zaken achterhield tegenover de Duitse autoriteiten (CGVS 2, p.4) stelt uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet verder worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden

dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Gevraagd hoe het was om in Griekenland te wonen, zegt u dat het er goed was in het begin, maar dat het na 2009 niet meer zo was. U voegt toe dat er weinig werk was na 2009 en dat er weinig betaald werd als er al werk gevonden werd (CGVS 2, p. 7). Gevraagd of u er terug zou kunnen wonen indien blijkt dat u in Griekenland een beschermingsstatuut heeft, geeft u aan dat u er niet zou kunnen blijven aangezien zelfs Grieken vertrekken naar het buitenland. U haalt daarnaast nogmaals aan dat u geen verblijfsstatuut heeft in Griekenland (CGVS 2, p. 7). Gevraagd of u hiermee alle moeilijkheden heeft aangehaald waarmee u te maken kreeg in Griekenland, zegt u dat u de laatste periode in 2015 op straat sliep en dat er veel mensen op dit moment in de parken slapen (CGVS 2, p. 7).

Verder blijkt dat u tegenover de Duitse asielinstanties aangaf dat u niet kan terugkeren naar Griekenland omdat de toestand daar slecht was en u er geen werk gevonden had (zie administratief dossier). Ook wanneer gevraagd werd waarom u Griekenland ondanks uw beschermingsstatuut toch heeft verlaten, verklaart u dat u in Griekenland geen werk meer had, waardoor u daar geen inkomen had en geen woning meer kon voorzien (zie administratief dossier).

Hiermee beperkt u zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigen van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt u géén persoonlijke zwaarwegende ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de

eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gedeeltelijke visuele handicap, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Meer nog, in Duitsland onderging u ondertussen een operatie waardoor u sinds 24 april 2017 over een oogprothese beschikt waarbij geen doktersbehandeling vereist is (zie administratief dossier).

Overigens stelt het CGVS vast dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, hetgeen getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. De eerste bladzijde van uw paspoort bevestigt uw identiteit, dewelke in deze beslissing echter niet ter discussie staat. Voorts bevestigt het document van de Immigratiedienst louter dat u het land diende te verlaten. Het andere document van de Deense politie toont louter aan dat u een nieuwe datum kreeg om zich aan te melden op hun kantoor toen u in Denemarken verbleef.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u een beschermingsstatus verkreeg in Griekenland en dus niet kan teruggeleid worden naar Syrië.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst schetst de verzoekende partij het wettelijk kader en geeft zij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde beginselen.

In een volgend onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet een uitzonderingsbepaling is en dat het de verwerende partij toekomt om aan te tonen dat deze bepaling op haar van toepassing is. De verzoekende partij stelt dat het administratief dossier geen EURODAC-hit bevat, geen enkel document van de Griekse autoriteiten en ook geen enkele beslissing uit Duitsland of Denemarken. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: *“Het CGVS baseert zich dus volledig op 1 vraag uit het gehoor in Duitsland.*

[...]

(administratief dossier p. 95)

Dat is het enige bewijsstuk dat de verwerende partij voorlegt. Dit is bijzonder mager. Des te meer omdat de verzoeker aangeeft in België dat hij in Duitsland gelogen heeft en dat hij hier de volledige waarheid spreekt.

De verzoeker heeft op verschillende momenten in het gehoor ten stelligste ontkend dat hij beschermd is in Griekenland, waar nooit enige reactie van de PO op kwam.

[...]

De verzoeker geeft dus duidelijk aan gelogen te hebben in Duitsland. De enkele vaststelling dat hij in Duitsland gezegd zou hebben toch beschermd te zijn in Griekenland is geen vaststaand feit.

Dat de verzoeker duidelijk heeft aangegeven niet erkend geweest te zijn in Griekenland.

Het is de verweerster die een onderzoeksplicht heeft. Het is de verweerster die eenvoudig informatie aan de Griekse autoriteiten kan vragen. Nergens in het dossier bevindt zich enig document uit Griekenland (noch Denemarken).

Nergens in het dossier bevindt zich overigens ook de beslissing uit Duitsland.

Daarnaast verwijst de verzoeker naar het feit dat bescherming in een andere lidstaat gemakkelijk bewezen kan worden met een EURODAC-hit.

Nergens in het administratief dossier wordt er zo een teruggevonden.

Dit doet vermoeden dat er ook op de dag van vandaag geen EURODAC-hit is voor Griekenland op naam van verzoeker. Hierdoor kan onmogelijk afgeleid worden dat verzoeker in Griekenland beschermd is en zijn statuut nog geldig is.

Het was de taak van verweerster om bewijs van de bescherming in Griekenland voor te leggen. Zij heeft hierin schromelijk gefaald.”

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op haar verschillende verblijfplaatsen vooraleer ze naar België gekomen is, op haar statuut bij een terugkeer naar Griekenland, de situatie in Griekenland en het gegeven dat ze afkomstig is uit Afrin, gelegen in Syrië.

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing betreft een beslissing waarin de commissaris-generaal het verzoek van de verzoekende partij om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart, omdat zij reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, zou genieten. Deze beslissing is gestoeld op artikel 57/6, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (de zogenaamde Procedurerichtlijn), dat luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;”

Volgens de parlementaire voorbereidingen van het voormelde artikel 57/6, § 3, 3° bestaat, in het geval de commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 108-109).

Bijgevolg is het voor het onontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, een absolute vereiste dat het vast staat dat de betrokken verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Uit de elementen die voorhanden zijn van de Duitse asielinstanties, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (zie administratief dossier).”*

De Raad onderstreept dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna richtlijn 2011/95/EU), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van deze richtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden ingetrokken of beëindigd kan worden (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De vraag die *in casu* aan de orde is, is of de verzoekende partij heden over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en of zij zich, in voorkomend geval, nog kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend.

Het administratief dossier bevat een mededeling van de Duitse autoriteiten dat zij het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op 7 april 2017 onontvankelijk hebben verklaard daar de verzoekende partij geniet van internationale bescherming in Griekenland. Hierop heeft de verwerende partij geen nader onderzoek gedaan, alhoewel de verzoekende partij verklaard heeft geen internationale bescherming te hebben gekregen in Duitsland. Ter terechtzitting wordt aan de verwerende partij gevraagd waarom er geen contact werd opgenomen met de Griekse autoriteiten. De verwerende partij kan hierop geen sluitend antwoord geven. Ze verwijst naar het antwoord dat ze van de Duitse autoriteiten heeft gekregen.

Samen met de verzoekende partij dient de Raad vast te stellen dat het administratief dossier geen enkel document bevat waaruit blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk heden internationale bescherming geniet in Griekenland. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de *conditio sine qua non* voor het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij vervuld is.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzocht heeft of de verzoeker daadwerkelijk en actueel in Griekenland de internationale bescherming geniet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is dan ook aangetoond.

De Raad is dan ook van oordeel dat het aangewezen is om de bestreden beslissing te vernietigen, aangezien er thans niet voldoende gegevens voorliggen waaruit met voldoende zekerheid kan blijken dat is voldaan aan de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de verzoeker in Griekenland de internationale bescherming geniet.

Bij gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid is de Raad niet in de mogelijkheid om zelf contact op te nemen met de Griekse autoriteiten teneinde er zich van te vergewissen of de verzoekende partij aldaar de internationale bescherming geniet. Het is aan de commissaris-generaal om dit verder uit te zoeken.

De bestreden beslissing wordt derhalve vernietigd met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 juli 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS